

Arrest

nr. 261 434 van 30 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYBRECHTS
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. HUYBRECHTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 december 2020. Op 9 december 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 mei 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 10 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de regio Poonch in Kashmir en u hebt de Pakistaanse nationaliteit. U zou in december 2018 door de Mudjahedeen zijn ontvoerd nadat u van uw winkel kwam. U werd verplicht om een training te volgen in een kamp van de Mudjahedeen. U wilde dit in eerste instantie niet, maar omdat men uw familie zou bedreigen stemde u hiermee in. Ergens begin april 2019 zou u met tien andere personen van de Mudjahedeen naar India zijn gestuurd. U slaagde er echter in om te ontsnappen tijdens die tocht. U keerde naar huis terug en uw vader zond u naar een vriend van hem in Rawalpindi. Daarna contacteerde u een smokkelaar en uiteindelijk wist u in de tiende maand van 2019 Pakistan te verlaten. De smokkelaar had op basis van een vals huwelijk een visum voor gezinshereniging voor u geregeld in de UK. U reisde naar de UK waar u een zestal maanden verbleef. Omdat het meisje met wie u een schijnhuwelijk aanging u wilde afpersen, besloot u de UK te verlaten. U kwam illegaal per vrachtwagen naar België. Na enkele maanden verblijf in België diende u op 9 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u één pagina van een kopie van een paspoort van mei 2016 neer, evenals een valse huwelijksakte van januari 2019 en een USB stick met de geboorteakte van uw zoons (tweeling), uw echte huwelijksakte en verschillende foto's en video's over de situatie in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient daarnaast bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Ten eerste diende u, volgens uw eigen verklaringen, zeer laattijdig een verzoek tot internationale bescherming in waardoor aan de ernst waarmee u dit verzoek indient danig afbreuk wordt gedaan en aldus uw geloofwaardigheid wordt ondermijnd. Zo verklaart u zelf dat u in de tiende maand van 2019 van Pakistan naar de UK reisde. U zou daar een voorlopig visum hebben gehad op basis van een vals geregelde gezinshereniging via een schijnhuwelijk. Maar u hebt er nooit een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Indien u werkelijk Pakistan zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor uw leven, zoals u zelf aangaf (zie nota's persoonlijk onderhoud 17/05/2021 CGVS p.21), dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat u een verzoek tot internationale bescherming indiende in de UK. Dat staat los van het al dan niet hebben van een voorlopige verblijfsvergunning of visum. U gaf in elk geval zelf aan dat u geen verlenging kreeg of zou krijgen en u daarom de UK zou verlaten. Zelfs dan hebt u daar geen verzoek om bescherming ingediend, hetgeen wijst op een gebrek aan enige vrees bij terugkeer naar Pakistan. U voegde daar zelfs aan toe dat u, indien u in de UK geen problemen had gekend wat betreft afpersing, u daar nu nog zou verblijven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie nota's CGVS p.10). U kwam naar België en zelfs hier diende u de eerste vier of vijf maanden geen verzoek om internationale bescherming in (zie nota's CGVS p. 3). Dat u de procedure niet zou hebben gekend, is geen afdoende verklaring. U blijkt hier vrienden te hebben gehad en u was al enige tijd in de UK voordien, het is onmogelijk dat u op geen enkele wijze ergens te horen was gekomen dat er een mogelijkheid bestaat tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. U hebt laattijdig uw verzoek ingediend en aldus komt uw beweerde nood aan internationale bescherming weinig geloofwaardig over.

Ten tweede geeft u geen zicht op uw werkelijke datum van vertrek uit Pakistan. U legt geen duidelijke stukken neer die uw vertrek staven en u legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment van uw vertrek. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u in de 'verklaring DVZ' op vraag 32 dat u in augustus 2019 Pakistan verliet. Tegenover het CGVS later verklaarde u daarentegen meermaals dat u in de tiende maand van 2019 Pakistan verliet. U gewezen op de tegenstrijdigheid hiervan zegt u dat u ten aanzien van de DVZ wel de tiende maand verklaarde, hetgeen niet blijkt uit de stukken. U gaf ten aanzien van de DVZ op vraag 26 ook aan dat uw visum voor de UK dateert van augustus 2018, wat niet overeenstemt met uw verklaring op het CGVS waar u aangeeft dat uw visum voor de UK werd geregeld nadat u in april 2019 uit de handen van uw kidnappers kon ontsnappen (zie nota's CGVS p.6). In elk geval laat u na om stukken voor te leggen die uw reis uit Pakistan naar de UK en uw reis uit de UK naar België kunnen staven, al was het maar een reserveringsmail, een bagagesticker, een vliegticket of andere stukken. U legde wel een zogenaamde valse huwelijksakte neer, maar deze staft niet uw reis

naar Europa. Daar kan trouwens bij worden opgemerkt dat die zogenaamde valse huwelijksakte dateert van januari 2019, toen u al gehuwd was. Op de door u neergelegde documenten staat uw nationaal nummer vermeld én er staat vermeld dat u 'ongehuwd' was. U verklaarde nochtans dat uw ander huwelijk ook geregistreerd was. De inhoud van deze documenten is dus tegenstrijdig aan uw verklaringen. Dat u op basis van zulke valse stukken een visum voor de UK verkreeg komt bedenkelijk over. Ten slotte merkt het CGVS ook op dat u geen stukken uit de UK neerlegt, ook al zou u daar over een verblijfsvergunning of visum hebben beschikt en hebben gewerkt. Het CGVS kan dan ook redelijkerwijze vermoeden dat u bepaalde stukken achterhoudt omdat deze niet overeenkomen met uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Ten derde blijkt dat u voordien, in juli 2018, ook al trachtte een visum te bekomen voor Europa, met name voor Nederland, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Uw aanvraag werd destijds geweigerd omdat u valse of vervalste reistempels en/of visa in uw paspoort had geregeld. U zegt zelf dat u op 'visit' wilde naar Nederland. Maar dat komt weinig aannemelijk over gezien dat u valse stukken ter staving van uw visumaanvraag voorlegde. Aldus vermoedt het CGVS dat u gewoonweg Pakistan wilde verlaten, ook al vóór december 2018, en dat u er niet voor terug deinst om daartoe valse stukken en valse verklaringen af te leggen. Deze vaststelling doet ook al enige afbreuk aan uw beweerde ontvoering en gedwongen rekrutering in Pakistan in december 2018. Het CGVS voegt daar nog aan toe dat u ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaarde dat u een winkelier was en een zaak bezat, terwijl uit de informatie van het CGVS blijkt dat u voor uw visumaanvraag verklaarde te werken bij de Sialkot Airport Services. Deze bevindingen doen dan ook verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten vierde verklaarde u dat u in België reeds éénmaal op de Pakistaanse ambassade was om een nieuw paspoort aan te vragen (zie nota's CGVS p.5). Dat deed u voordat u een verzoek om internationale bescherming indiende. U zou een nieuw paspoort hebben aangevraagd maar nog geen nieuw paspoort hebben gehad. Opnieuw moet het CGVS vaststellen dat u deze verklaringen niet kan staven met de nodige stukken. Indien u werkelijk een paspoort aanvroeg op de Pakistaanse ambassade in België zou u minstens een bewijs van aanvraag of een registratienummer of dergelijke hebben gekregen. Maar u ontwijkt de vraagstelling en legt niets voor. U zegt dat u vanuit Kashmir een brief of FIR moet voorleggen maar omdat uw familie in Pakistan nog enkel uit vrouwen bestaat, konden die dat niet regelen. Dit slaat nergens op en is hoegenaamd ook geen excuus om de stukken van de aanvraag niet voor te leggen. Uiteindelijk geeft u aan dat u het zou nakijken en de stukken eventueel aan uw advocaat zou bezorgen (zie nota's CGVS p.3). Tot dusver heeft het CGVS hier niets over ontvangen. Ook hier wordt uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd en het CGVS vraagt zich af of u wel degelijk uw paspoort verloren bent en of u wel degelijk een nieuw paspoort aanvroeg. Volledigheidshalve kan het CGVS hier wel vaststellen dat u Pakistan ooit verliet met uw eigen paspoort en dat u in Europa de Pakistaanse autoriteiten om een nieuw paspoort vroeg, hetgeen aangeeft dat u geen vrees koestert ten aanzien van de Pakistaanse overheidsdiensten.

Ten vijfde kan het CGVS opmerken dat u van uw zogenaamde echte huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoons (tweeling) geen origineel exemplaar neerlegt, doch enkel een USB stick met deze documenten daarop. Daarbij valt het op dat u gevraagd naar uw huwelijksdatum u zelfs niet het jaar van uw huwelijk kon geven (zie nota's CGVS p.8). Dat u wel het origineel van een zogenaamde valse huwelijksakte bij hebt en van uw echte huwelijksakte enkel een versie op een USB stick waarbij u zelfs geen idee hebt van de huwelijksdatum, doet zelfs hier vermoeden dat u niet de waarheid spreekt over uw huwelijkse status. U zegt dat u verschillende zaken (ICT, fotoshop, motorverhuur,...) had in de bazar (zie nota's CGVS p.13 en 14). Dit is bijzonder want uit uw visumaanvraag voor Nederland in 2018 kan worden opgemaakt dat u voor Sialkot Airport Services werkt, zoals blijkt uit de visumaanvraag waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. In elk geval merkt het CGVS ook hier op dat u van uw zaken in de bazar geen stukken kan voorleggen. Uw gebrek aan stukken blijkt ook bij uw verklaring dat u van de grensstreek tussen Pakistan en India komt en u zegt dat het Pakistaanse leger 'hide-outs' inrichtte op gronden van u. U legt foto's neer op een USB stick waarop inderdaad een soort van 'hideouts' te zien zijn, maar nergens kan worden opgemaakt dat deze stukken grond van u zijn. U geeft aan dat u eigendomsakten zou toevoegen aan uw dossier (zie nota's CGVS p.14), maar het CGVS heeft tot dusver nog geen stukken ontvangen. En ten slotte zegt u dat uw moeder in Pakistan na uw verdwijning een klacht indiende bij de politie (zie nota's CGVS p.12 en 18), maar hiervan kan u evenmin iets neerleggen.

Ten zesde verklaarde u dat de Mudjehedeën van Lashkar-e Taiba u tegen uw zin zouden hebben ontvoerd, dat ze u verschillende maanden trainden en u dan naar India zonden. U zou dan zijn ontvlucht omdat u als laatste de grens met India moest oversteken op missie. Gezien de andere personen de grens al over waren, kon u ontvluchten. En na uw vlucht zou u naar huis zijn gekeerd. U zou ook in de periode van training uw familie enkele keren hebben mogen bezoeken. Deze vaststellingen komen weinig aannemelijk over. Indien men u effectief had ontvoerd en tegen uw zin had willen opleiden is de

kans klein dat u tijdens de training naar huis mocht om uw familie te bezoeken, laat staan dat u als laatste de grens met India mocht oversteken tijdens een belangrijke missie. Dat u uit uzelf na het ontsnappen dan ook nog naar huis keerde maakt uw verklaringen volledig ongeloofwaardig, minstens in het licht van de hierboven vastgestelde andere ongeloofwaardige verklaringen in uw verzoek om internationale bescherming. Ten slotte verwijst het CGVS nog naar tegenstrijdige verklaringen inzake de Mudjehedeën. U stelde bij de DVZ bij het invullen van de 'vragenlijst CGVS' dat de Mudjehedeën uw familie drie keer bezocht nadat u Pakistan had verlaten (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat de Mudjehedeën uw familie drie keer benaderde, zijnde één keer voordat u Pakistan had verlaten en twee keer nadat u Pakistan had verlaten (zie nota's CGVS p.19).

Ten slotte stelt het CGVS nog vast dat u een facebook-account hebt op naam van uw kinderen waarop u aangeeft dat u in België bent. U hebt blijkbaar ook nog contact met verschillende mensen die reageren op bepaalde 'posts' en foto's die u publiceert. Dat u dus uit vrees echt ondergedoken leeft, komt niet aannemelijk over aangezien u zich op deze manier toch voor iedereen, ook de Mujehedeën die u zouden zoeken, kenbaar opstelt.

Aldus wordt dermate afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw profiel, uw relaas, uw vertrek en reizen, dat u geen statuut van vluchteling kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In de voorbije jaren vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio kan dan ook bestempeld worden als de meest stabiele in Pakistan. De situatie aan de Pakistaans-Indiase grens intensifieerde echter wel. Niettegenstaande Pakistan en India eind mei 2018 een staakt-het-vuren afkondigden vonden er nog steeds grensoverschrijdende aanvallen plaats. Nadat in februari 2019 een zelfmoordaanslag

plaatsvond waarbij 42 Indische soldaten stierven, stegen de spanningen tussen Pakistan en India en werd een toename in militaire activiteiten en incidenten aan de grens gerapporteerd, waarbij ook burgerslachtoffers vielen te betreuren. Deze trend zette zich verder in 2020, met een intensifiëring van het aantal grensoverschrijdende incidenten. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

In de regio Gilgit-Baltistan vonden weinig tot geen incidenten plaats binnen de rapporteringsperiode.

De bombardementen aan de grens zorgden in 2019 voor een tijdelijke interne ontheemding.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uw gebrek aan geloofwaardige verklaringen en documenten stelt het CGVS zelfs in de onmogelijkheid om in te schatten wanneer u uw regio van herkomst en Pakistan verliet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De nota's van het persoonlijk onderhoud werden u toegestuurd. Noch uzelf, noch uw advocaat hebben hier opmerkingen over gemaakt.

De door u neergelegde documenten die in uw dossier zitten doen op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande beslissingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel stelt de verzoekende partij als volgt:

"Verzoeker werd het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd daar het CGVS meent dat hij niet voldoende aangetoond heeft dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

- Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(Dit zuil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).1. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: "Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of zuil invoeren omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij aan deze omschrijving voldoet en begrijpt dan ook niet waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot zijn asielaanvraag. Huidige beslissing is dan ook een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.

Dat verzoeker zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren en het volgende wenst te benadrukken:"

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat het klopt dat zij laat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zij stelt dat zij met een visum voor gezinshereniging op basis van een vals huwelijk naar het Verenigd Koninkrijk kon gaan. De verzoekende partij meende dat zij op deze manier veilig in het Verenigd Koninkrijk kon verblijven. De vrouw waarmee zij een schijnhuwelijk was aangegaan begon haar te chanteren waardoor zij zich genoodzaakt zag uit het Verenigd Koninkrijk te vluchten. Zij kon tijdelijk bij een vriend in België terecht. Echter noch haar vriend noch zij kenden de procedure om internationale bescherming. Daarom heeft het lang geduurd vooraleer ze een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Zij wijst er ook op dat zij zeer veel stress en angst ervoer waardoor het lang heeft geduurd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij geen zicht biedt op de werkelijke datum van haar vertrek uit Pakistan en dat geen duidelijke stukken werden voorgelegd, betoogt de verzoekende partij dat zij ten tijde van haar vlucht enorm veel stress ervoer en dat alles in sneltreinvaart gebeurde, waardoor zij geen exacte datum van vertrek meer weet. Zij stelt verder dat in het Verenigd Koninkrijk haar alle documenten werden ontnomen door de vrouw waarmee zij huwde teneinde papieren te krijgen en dat zij de overige documenten onderweg naar België verloor heeft toen zij haar rugzak liet liggen in een vrachtwagen. Zij betoogt dat zij allerminst stukken achterhoudt doch dat de stukken niet meer in haar bezit zijn.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij een visum trachtte te bekomen om naar Nederland te reizen. Zij heeft geen weet van het gebruik van valse stukken bij deze visumaanvraag. Zij wijst erop dat deze aanvraag werd ingediend bij de ambassade, dat de persoon op de ambassade alles toen heeft ingevuld, dat zij in Pakistan een winkelier was met een eigen zaak en dat zij niet begrijpt waarom op de visumaanvraag werd ingevuld dat zij op de luchthaven zou werken. Zij benadrukt dat dit voor haar werd ingevuld.

Wat betreft haar aanvraag voor een nieuw paspoort bij de Pakistaanse ambassade, stelt de verzoekende partij dat haar aan de deur van de ambassade werd gevraagd naar documenten, dat zij onmiddellijk werd weggestuurd omdat zij niet de nodige documenten kon voorleggen en dat zij nooit op de ambassade zelf is geweest en bijgevolg geen aanvraag kon voorleggen daar zij deze nooit heeft kunnen indienen.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij zeer weinig tijd had om enkele documenten mee te nemen en onder te duiken toen zij het trainingskamp ontvluchtte. Het is volgens haar dan ook niet abnormaal dat zij bepaalde originele documenten niet in haar bezit heeft. Zij wijst erop dat veel zaken werden afgenomen door de vrouw in het Verenigd Koninkrijk en dat zij de overige documenten onderweg naar België heeft verloren.

Tevens wijst de verzoekende partij erop dat zij via haar advocaat daags voor het nemen van de bestreden beslissing stukken bezorgde aan het CGVS waaronder stukken over haar gronden waarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Inzake de klacht die haar moeder indiende, betoogt de verzoekende partij dat hiervan geen proces-verbaal werd opgesteld door de politie. Zij stelt: *"Er is een algemene vrees voor de extremisten, dus verzoeker vermoedt dat hierdoor geen proces-verbaal werd opgesteld."*

Verder wijst de verzoekende partij erop dat de Mudjahedeen haar hebben ontvoerd omdat haar gronden gunstig zijn gelegen om hide-outs te plaatsen aan de grens met India. Zij stelt dat zij verschillende maanden werd getraind, dat er zeer veel mensen in het kamp zaten, dat zij af en toe permissie kregen om het kamp te verlaten en hun familie te bezoeken, dat er echter over werd gewaakt dat zij terugkeerden, dat zij overal mensen ter plaatse hebben om ogen en oren open te houden en erover te waken dat de mensen terugkeerden naar het kamp, dat haar familie werd bedreigd zodat zij wel moest terugkeren naar het kamp, en dat zij uiteindelijk toch de vlucht kon nemen bij de oversteek aan de grens. Zij voert aan dat haar familie achteraf drie keer werd benaderd, *"één keer voordat hij Pakistan had verlaten, maar al ondergedoken zat, en twee keer nadat hij Pakistan had verlaten"*. Zij stelt dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een vertaalfout werd gemaakt.

Betreffende het Facebookprofiel van haar kinderen merkt de verzoekende partij op dat zij enkel in Pakistan een vrees heeft en dat de Mudjahedeën haar niet in België zullen komen zoeken daar zij geen internationaal conflict willen aangaan.

De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat zij ingeval van terugkeer naar Pakistan het risico loopt te worden meegenomen door de Mudjahedeën en dat zij weet heeft van mensen die werden onthoofd nadat ze het trainingskamp waren ontvlucht. Volgens haar slaagt de commissaris-generaal er niet in de bestreden beslissing op ernstige argumenten te baseren en getuigt dit van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid bij de behandeling van onderhavig dossier.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift als volgt:

"Het CGVS stelt in zijn beslissing dat verzoeker eigendomsakten zou toevoegen aan het dossier (zie nota's CGVS p. 14). Zij stellen geen stukken te hebben ontvangen, doch verzoeker heeft deze via zijn raadsman bezorgd, daags voor de genomen beslissing. Het CGVS hield hier geen rekening mee in haar beslissing, (stuk 3)"

Vervolgens stelt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift: "3.2. M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst/verblijf

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Ter illustratie wil verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria toelichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

Verzoeker werd ontvoerd door een extremistische groepering, genaamd de Mudjahedeën. Hij werd ondergebracht in een trainingskamp. Lotgenoten die het trainingskamp hebben ontvlucht, werden later opgespoord en onthoofd. Verzoeker heeft dan ook een gegronde vrees dat hem dit ook zal overkomen, wanneer hij dient terug te keren naar zijn thuisland.

Indien verzoeker terug dient te keren zijn zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is dan ook onbegrijpelijk voor verzoeker dat verwerende partij de situatie in Pakistan niet afdoende heeft onderzocht!

Recent werd in Pakistan de heer G.A. vermoord. Hij was lid van het VKPNP. De politie doet hier niets aan. Verzoeker kan in zijn eigen persoonlijke situatie dan ook niet rekenen op de overheid om hem te beschermen tegen de extremistische groeperingen. Wanneer hij terugkeert, zal hij worden getroffen door de Mudjahedeën en zal hij het leven laten.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Pakistan.

Dat er een zeer gegronde vrees bestaat dat verzoeker blootgesteld zal worden aan onmenselijke behandelingen of straffen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van de Vluchtelingenconventie.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Het CGVS schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar Pakistan!

b) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Verzoeker is het trainingskamp ontvlucht daar hij niet actief wilde meewerken aan het schenden van mensenrechten. Hierdoor dient hij nu te vrezen voor zijn leven in Pakistan.

Gezien de hoge corruptiegraad zal de overheid/autoriteiten geen hulp bieden aan verzoeker. Zij doen niets om het leven van verzoeker te beschermen. Verzoeker verwijst ter zake naar de recente moord op dr G.A.. Hij was lid van het VKPNP en werd gedood. De politie en overheid doet niets om deze moord te onderzoeken en de schuldige te straffen.

Dat verzoeker niet kan terugkeren omdat hij vreest voor zijn leven. Hij werd namelijk reeds gezocht door de Mudjahedeën. Deze kwamen reeds drie maal langs bij zijn familie om hem te zoeken.

Indien verzoeker dient terug te keren naar Pakistan dan vreest hij dat hij dadelijk zal ontvoerd en gedood worden, wat een schending van art. 3 EVRM zal uitmaken, hetgeen lotgenoten uit het trainingskamp eveneens is overkomen.

Dat het leven van verzoeker in gevaar is en dat zijn veiligheid in het land van herkomst niet gegarandeerd kan worden!

Dat dan ook duidelijk blijkt dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker en dat hij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft!

c) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker. Het is duidelijk dat hij geen steun kan inroepen in zijn land aangezien het de overheid corrupt is en een oogje dichtknijpt voor de praktijken van de Mudjahedeën.

De Mudjahedeën hebben overal ogen en oren. Hij zou meteen worden opgemerkt en gedood worden.

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is dat hij geen internationale bescherming bekwam gelet op zijn asielrelaas en zijn achtergrond."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift: "Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.

Heel de bestreden beslissing laat na te motiveren waarom verzoeker ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Dat het CGVS dient te motiveren in zijn beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Dat indien men het dossier van verzoeker grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat hij wel degelijk problemen kent en zal kennen omwille van de hierboven vermelde feiten

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op zijn belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoeker zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoeker de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien men geen afdoende motivering aangeeft waarom men verzoeker weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet eens grondig waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen.

Op geen enkele wijze motiveert het CGVS in zijn beslissing waarom verzoeker geen subsidiaire bescherming krijgt!

Dat verzoeker werkelijk bescherming nodig heeft gelet op zijn situatie.

De bestreden beslissing is m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het eerste land van asiel.

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien men geen afdoende motivering aangeven waarom men verzoeker weigert.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Pakistan."

2.2. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een e-mail van haar advocaat aan het CGVS d.d. 8 juni 2021 (stuk 3), foto's van hide-outs (stuk 4), een akte over haar grond (stuk 5) en haar rijbewijs (stuk 6).

3. De verwerende partij brengt een nota met opmerkingen bij, waarin zij onder meer stelt als volgt:

"2.3 Verweerder wenst vooreerst te reageren op de vergoelijkingsen die in het verzoekschrift worden opgeworpen voor het gebrek aan objectieve stukken aangaande verzoeker zijn profiel, reisweg en relaas. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat 'alle' documenten van verzoeker in het Verenigd Koninkrijk werden ontnomen door de vrouw waarmee hij een schijnhuwelijk was aangegaan, repliceert verweerder dat verzoeker hier zelf nooit melding van heeft gemaakt. Hij beweerde dat zijn documenten verloren raakten maar zei helemaal niets over documenten die hem afhandig zouden zijn gemaakt door de Duitse vrouw met wie hij verklaarde te zijn gehuwd (notities CGVS, p.1, p.6-8 en p.16). Het betreft aldus een loutere post factum-verklaring die geenszins zijn gebrek aan documenten vergoelijkt. Betreffende het gebrek aan een bewijs van zijn aanvraag voor een nieuw paspoort, geeft verzoeker nu als uitleg dat hij nooit op de Pakistaanse ambassade zelf is geweest, dat hij er wel aan de deur stond maar onmiddellijk werd weggestuurd en nooit de aanvraag heeft kunnen indienen omdat hij bepaalde documenten niet kon neerleggen. Verweerder antwoordt ter zake vooreerst dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit heeft aangegeven dat hij aan de deur van de ambassade werd weggestuurd. Hoe dan ook, de in het verzoekschrift opgeworpen uitleg is geenszins afdoende om het gebrek aan bewijs van verzoeker zijn aanvraag voor een nieuw paspoort te verschonen. Verzoeker antwoordde tijdens het persoonlijk onderhoud immers positief wanneer aan hem werd gevraagd of hij ja dan neen een officiële aanvraag had ingediend voor het bekomen van een paspoort. Gevraagd of hij daarvan een bewijs kon neerleggen, een ontvangstbewijs of nummer, antwoordde verzoeker niet dat hij zo iets niet in zijn bezit had, maar wel dat hij zo een bewijs niet bij had. Gevraagd waar het dan was, repliceerde hij dat als hij het zou vinden, hij het via zijn raadsman aan de Commissaris-generaal zou overmaken (notities CGVS, p.2-4). Hieruit blijkt dus ontegensprekelijk dat verzoeker had verklaard dat hij van de ambassade wel degelijk een officieel stuk had ontvangen ter bevestiging van zijn aanvraag. Tot op heden werd er evenwel niets voorgelegd. Betreffende de klacht die verzoeker zijn moeder zou hebben ingediend naar aanleiding van zijn beweerde verdwijning, staat in het verzoekschrift vervolgens te lezen dat er in casu geen proces-verbaal werd opgesteld door de politie. Verweerder stelt evenwel vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) had verklaard dat zijn moeder de klacht niet meer heeft (notities CGVS, p.17-18), wat niet overeenstemt met de stelling in het verzoekschrift dat er nooit een proces-verbaal werd opgemaakt.

2.4 Wat betreft de e-mail met bijkomende stukken van verzoeker zijn raadsman die op 8 juni 2021 naar het CGVS werd verstuurd (zie stukken 3 tot en met 6 van het verzoekschrift), stelt verweerder vast dat de email zich in het administratief dossier bevindt maar dat de inhoud ervan inderdaad niet werd besproken in de bestreden beslissing. De bijkomende stukken betreffen het rijbewijs van verzoeker, documenten van zijn land, foto's en video's. Verweerder merkt op dat de video's die werden doorgestuurd niet kunnen worden bekeken daar er een foutmelding wordt gegeven bij de opening ervan (zie ook mail van 8 juni 2021 in het administratief dossier) maar afgaande uit de beschrijving in de mail

gaan de foto's en de videofragmenten over hetzelfde, zijnde beeldmateriaal van het legerkamp (de 'hideouts') op verzoeker zijn beweerde land. Verweerder wijst er vooreerst op dat foto's van de 'hideouts' al door verzoeker werden neergelegd op een usb-stick en ook werden vermeld in de bestreden beslissing. Daarnaast stelt verweerder vast dat het beeldmateriaal an sich geenszins bewijst dat de 'hideouts' zich effectief op gronden van verzoeker zouden bevinden. Betreffende de eigendomsakten die per mail werden overgemaakt, merkt verweerder vervolgens op dat het slechts foto's zijn, dat de documenten handmatig werden ingevuld en dat er nergens een officiële stempel opstaat, wat de bewijswaarde ervan relativeert. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat in Pakistan, gezien de heersende corruptie, veel vervalste documenten circuleren. Ook valse eigendomsaktes zijn er veel voorkomend. Zelfs indien er bewijswaarde zou worden gehecht aan de eigendomsakten, repliceert verweerder nog dat dergelijke documenten enkel en alleen eigendomsrecht aantonen, meer niet.

Voorts wijst verweerder erop dat op de foto van verzoeker zijn rijbewijs dat op 11 augustus 2017 werd afgeleverd, als adres Johar Town district in Lahore wordt aangegeven. Verzoeker verklaarde nochtans altijd woonachtig te zijn geweest in het dorp Mandhole, gelegen in het district Poonch in Azad Kashmir (zie Verklaring DVZ, d.d.14/01/2021, vraag 10 en notities CGVS, p.11). Dat verzoeker nu een rijbewijs neerlegt waar als adres Lahore op staat aangegeven, staft verder de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker informatie achterhoudt over zijn profiel en achtergrond voor zijn aankomst in België. Voor zover het adres op het neergelegde rijbewijs zou wijzen op een eventueel verblijf in Lahore in de provincie Punjab, voegt verweerder ondergeschikt en volledigheidshalve nog de analyse toe van de veiligheidssituatie aldaar, gebaseerd op het EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing:

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.5 Waar de Commissaris-generaal wordt verweten dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt verweerder dat de bewering van verzoekende partij feitelijke grondslag mist. De Commissaris-generaal heeft immers op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.6 Verweerder stelt voorts vast dat verzoeker voor het overige volhardt in zijn relaas, een aantal eerder afgelegde verklaringen herhaalt, losse beweringen opwerpt, verwijst naar de moord op Dr. G.A. in Pakistan en wijst op het gebrek aan bescherming in zijn land. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoeker zijn profiel,

reisweg en relaas die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.7 Ter vervollediging van het administratief dossier voegt verweerder aan onderhavige nota nog bijkomende prints van verzoeker zijn Facebookaccount toe (zie bijlage (i)). Zoals aangegeven in de beslissing, blijkt hieruit dat verzoeker nog contact heeft met Pakistanen die reageren op berichten en foto's die hij publiceert en dat hij aldus niet onder de radar blijft."

De verwerende partij voegt bij haar nota met opmerkingen uitprints van het Facebookprofiel van de verzoekende partij op naam van S.H.E.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten

deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de Mudjahedeen werd ontvoerd, dat zij een training diende te volgen in een kamp en dat zij uiteindelijk kon ontsnappen bij het oversteken van de grens tussen Pakistan en India. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: één pagina van een kopie van een paspoort van mei 2016, een valse huwelijksakte van januari 2019 en een USB-stick met de geboorteakte van haar zoons (tweeling), haar echte huwelijksakte en verschillende foto's en video's over de situatie in haar regio van herkomst (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Tevens legt zij een kopie van haar rijbewijs, foto's en video's van de hide-outs op haar land, aktes betreffende haar grond en een e-mail van haar advocaat aan het CGVS (verzoekschrift, stukken 3-6) voor.

Vooreerst dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Bovendien legt de verzoekende partij enkel kopieën voor die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerlei knip- en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde hebben.

Daarenboven hebben privéfoto's en -video's gelet op de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar tijd, plaats en omstandigheden eveneens slechts een geringe bewijswaarde.

Luidens artikel 8 van het PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de akten betreffende de gronden van de verzoekende partij (verzoekschrift, stuk 5) door de Raad niet in overweging genomen.

De kopie van één pagina van een paspoort van mei 2016, de "echte" huwelijksakte en de geboorteaktes van haar twee zoons kunnen in deze stand van zaken hoogstens de identiteit en nationaliteit, de huwelijks staat en de geboorte van de twee kinderen van de verzoekende partij aantonen. De "valse" huwelijksakte is volgens de verklaringen van de verzoekende partij een vals document (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5) en heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. De kopie van het rijbewijs vermeldt een adres in de stad Lahore, terwijl de verzoekende partij verklaarde dat zij haar hele leven tot aan haar vertrek uit Pakistan in haar regio van herkomst in Poonch heeft gewoond. Daar de inhoud van dit rijbewijs niet overeenstemt met de verklaringen van de verzoekende partij, kan er geen bewijswaarde aan worden toegekend. Wat betreft de foto's en video's over de situatie in haar regio van herkomst, verklaarde de verzoekende partij dat zij hier zelf niet in/op voorkomt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), zodat deze op zich bezwaarlijk de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten kunnen staven. Zij dient deze vervolgingsfeiten immers *in concreto* aannemelijk te maken. De e-mail van haar advocaat aan het CGVS bevestigt enkel dat haar advocaat de bij deze e-mail gevoegde stukken aan het CGVS overmaakte.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze vaststelt dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Zo stelt de commissaris-generaal vooreerst terecht vast dat de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming:

"Ten eerste diende u, volgens uw eigen verklaringen, zeer laattijdig een verzoek tot internationale bescherming in waardoor aan de ernst waarmee u dit verzoek indient danig afbreuk wordt gedaan en aldus uw geloofwaardigheid wordt ondermijnd. Zo verklaart u zelf dat u in de tiende maand van 2019 van Pakistan naar de UK reisde. U zou daar een voorlopig visum hebben gehad op basis van een vals geregelde gezinshereniging via een schijnhuwelijk. Maar u hebt er nooit een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Indien u werkelijk Pakistan zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor uw leven, zoals u zelf aangaf (zie nota's persoonlijk onderhoud 17/05/2021 CGVS p.21), dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat u een verzoek tot internationale bescherming indiende in de UK. Dat staat los van het al dan niet hebben van een voorlopige verblijfsvergunning of visum. U gaf in elk geval zelf aan dat u geen verlenging kreeg of zou krijgen en u daarom de UK zou verlaten. Zelfs dan hebt u daar geen verzoek om bescherming ingediend, hetgeen wijst op een gebrek aan enige vrees bij terugkeer naar Pakistan. U voegde daar zelfs aan toe dat u, indien u in de UK geen problemen had gekend wat betreft afpersing, u daar nu nog zou verblijven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie nota's CGVS p.10). U kwam naar België en zelfs hier diende u de eerste vier of vijf maanden geen verzoek om internationale bescherming in (zie nota's CGVS p. 3). Dat u de procedure niet zou hebben gekend, is geen afdoende verklaring. U blijkt hier vrienden te hebben gehad en u was al enige tijd in de UK voordien, het is onmogelijk dat u op geen enkele wijze ergens te horen was gekomen dat er een mogelijkheid bestaat tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. U hebt laattijdig uw verzoek ingediend en aldus komt uw beweerde nood aan internationale bescherming weinig geloofwaardig over."

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te herhalen dat zij met een visum voor gezinshereniging op basis van een vals huwelijk naar het Verenigd Koninkrijk ging, dat zij er door haar "valse" echtgenote werd afgeperst en zich genoodzaakt zag het Verenigd Koninkrijk te verlaten en dat zij aanvankelijk niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hiermee werpt zij geenszins een ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij naliel dit te doen en gedurende ongeveer een jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij geen zicht biedt op de datum van haar vertrek uit Pakistan gelet op haar tegenstrijdige verklaringen en het gebrek aan overtuigende stukken ter staving van haar vertrek en/of haar reisweg:

"Ten tweede geeft u geen zicht op uw werkelijke datum van vertrek uit Pakistan. U legt geen duidelijke stukken neer die uw vertrek staven en u legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment van uw vertrek. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u in de 'verklaring DVZ' op vraag 32 dat u in augustus 2019 Pakistan verliet. Tegenover het CGVS later verklaarde u daarentegen meermaals dat u in de tiende maand van 2019 Pakistan verliet. U gewezen op de tegenstrijdigheid hiervan zegt u dat u ten aanzien van de DVZ wel de tiende maand verklaarde, hetgeen niet blijkt uit de stukken. U gaf ten aanzien van de DVZ op vraag 26 ook aan dat uw visum voor de UK dateert van augustus 2018, wat niet overeenstemt met uw verklaring op het CGVS waar u aangeeft dat uw visum voor de UK werd geregeld nadat u in april 2019 uit de handen van uw kidnappers kon ontsnappen (zie nota's CGVS p.6). In elk geval laat u na om stukken voor te leggen die uw reis uit Pakistan naar de UK en uw reis uit de UK naar België kunnen staven, al was het maar een reserveringsmail, een bagagesticker, een vliegticket of andere stukken. U legde wel een zogenaamde valse huwelijksakte neer, maar deze staat niet uw reis naar Europa. Daar kan trouwens bij worden opgemerkt dat die zogenaamde valse huwelijksakte dateert van januari 2019, toen u al gehuwd was. Op de door u neergelegde documenten staat uw nationaal nummer vermeld én er staat vermeld dat u 'ongetrouwd' was. U verklaarde nochtans dat uw ander huwelijk ook geregistreerd was. De inhoud van deze documenten is dus tegenstrijdig aan uw verklaringen. Dat u op basis van zulke valse stukken een visum voor de UK verkreeg komt bedenkelijk over. Ten slotte merkt het CGVS ook op dat u geen stukken uit de UK neerlegt, ook al zou u daar over een verblijfsvergunning of visum hebben beschikt en hebben gewerkt. Het CGVS kan dan ook redelijkerwijze vermoeden dat u bepaalde stukken achterhoudt omdat deze niet overeenkomen met uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande aan dat zij ten tijde van haar vlucht enorm veel stress ervoer, dat alles in sneltreinvaart gebeurde, dat de vrouw met wie zij een schijnhuwelijk aanging haar documenten afnam en dat zij de overige documenten onderweg naar België verloor daar zij deze in een rugzak in een vrachtwagen liet liggen. De commissaris-generaal wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de verzoekende partij nooit eerder verklaarde dat de vrouw met wie zij een schijnhuwelijk aanging in het Verenigd Koninkrijk haar documenten afnam en dat dit dan ook niet meer is dan een blote *post factum*-bewering. Dat de verzoekende partij ten tijde van haar vlucht stress ondervond en dat alles snel zou zijn verlopen, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij het moment van haar vertrek uit haar land van herkomst in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op een coherente en duidelijke wijze in de tijd kan situeren, *quod non*. Aangezien de verzoekende partij de asielinstanties geen zicht biedt op de werkelijke datum van haar vertrek uit haar land van herkomst, wordt ook de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die zij voorafgaand aan dit vertrek stelt te hebben ondergaan, ondermijnd.

Voorts stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de verzoekende partij in juli 2018 een visumaanvraag indiende om naar Nederland te reizen, dat deze visumaanvraag werd geweigerd omdat zij gebruik maakte van valse of vervalste reisstempels en/of visa in haar paspoort, dat de vaststelling dat de verzoekende partij deze visumaanvraag deed voor de door haar voorgehouden problemen in december 2018 afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze problemen, dat de vaststelling dat de verzoekende partij gebruik maakte van valse of vervalste documenten afbreuk doet

aan haar algehele geloofwaardigheid en dat in de voormelde visumaanvraag wordt vermeld dat de verzoekende partij tewerkgesteld was bij Sialkot Airport Services terwijl zij zelf verklaarde winkelier te zijn met een eigen zaak. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij geen weet heeft van het gebruik van valse stukken bij het indienen van de visumaanvraag en wijst zij erop dat zij in Pakistan winkelier was met een eigen zaak en dat zij niet begrijpt waarom er in de visumaanvraag wordt vermeld dat zij op de luchthaven zou werken. De vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen nochtans op eenvoudige wijze worden teruggevonden in de stukken van het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', stuk 2). Het louter ontkennen hiervan middels onderhavig verzoekschrift werpt hierop uiteraard geen ander licht. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog beweert dat haar visumaanvraag werd ingevuld door een persoon op de ambassade, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de verzoekende partij terdege op de hoogte is van de inhoud van een visumaanvraag die in haar naam wordt ingediend en dat zij hierbij ook de correctheid ervan verifieert. Er kan niet worden ingezien waarom een medewerker van de ambassade bewust foutieve informatie en/of valse of vervalste documenten zou gebruiken voor deze visumaanvraag indien het enige doel van de reis toeristisch zou zijn geweest. Evenmin wordt dit door de verzoekende partij op enigerlei wijze verduidelijkt.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verzoekende partij verklaart dat zij bij de Pakistaanse ambassade in België een nieuw paspoort ging aanvragen doch dat zij hiervan geen enkel stuk voorlegt zonder dat zij hiervoor een afdoende verschoning doet gelden, hetgeen haar algehele geloofwaardigheid eens te meer ondermijnt: *“Ten vierde verklaarde u dat u in België reeds éénmaal op de Pakistaanse ambassade was om een nieuw paspoort aan te vragen (zie nota’s CGVS p.5). Dat deed u voordat u een verzoek om internationale bescherming indiende. U zou een nieuw paspoort hebben aangevraagd maar nog geen nieuw paspoort hebben gehad. Opnieuw moet het CGVS vaststellen dat u deze verklaringen niet kan staven met de nodige stukken. Indien u werkelijk een paspoort aanvroeg op de Pakistaanse ambassade in België zou u minstens een bewijs van aanvraag of een registratienummer of dergelijke hebben gekregen. Maar u ontwijkt de vraagstelling en legt niets voor. U zegt dat u vanuit Kashmir een brief of FIR moet voorleggen maar omdat uw familie in Pakistan nog enkel uit vrouwen bestaat, konden die dat niet regelen. Dit slaat nergens op en is hoegenaamd ook geen excuus om de stukken van de aanvraag niet voor te leggen. Uiteindelijk geeft u aan dat u het zou nakijken en de stukken eventueel aan uw advocaat zou bezorgen (zie nota’s CGVS p.3). Tot dusver heeft het CGVS hier niets over ontvangen. Ook hier wordt uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd en het CGVS vraagt zich af of u wel degelijk uw paspoort verloren bent en of u wel degelijk een nieuw paspoort aanvroeg. Volledigheidshalve kan het CGVS hier wel vaststellen dat u Pakistan ooit verliet met uw eigen paspoort en dat u in Europa de Pakistaanse autoriteiten om een nieuw paspoort vroeg, hetgeen aangeeft dat u geen vrees koestert ten aanzien van de Pakistaanse overheidsdiensten.”*

In haar verzoekschrift beweert de verzoekende partij dat zij door een persoon aan de deur van de ambassade werd gevraagd of zij over *“de nodige documenten”* beschikte, hetgeen niet het geval was, waardoor zij werd teruggestuurd. Zij stelt dat zij nooit in de ambassade zelf is geweest en dat zij nooit effectief een aanvraag voor een nieuw paspoort heeft kunnen indienen. In zijn nota met opmerkingen voert de commissaris-generaal dienaangaande terecht aan dat: *“Betreffende het gebrek aan een bewijs van zijn aanvraag voor een nieuw paspoort, geeft verzoeker nu als uitleg dat hij nooit op de Pakistaanse ambassade zelf is geweest, dat hij er wel aan de deur stond maar onmiddellijk werd weggestuurd en nooit de aanvraag heeft kunnen indienen omdat hij bepaalde documenten niet kon neerleggen. Verweerder antwoordt ter zake vooreerst dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nooit heeft aangegeven dat hij aan de deur van de ambassade werd weggestuurd. Hoe dan ook, de in het verzoekschrift opgeworpen uitleg is geenszins afdoende om het gebrek aan bewijs van verzoeker zijn aanvraag voor een nieuw paspoort te verschonen. Verzoeker antwoordde tijdens het persoonlijk onderhoud immers positief wanneer aan hem werd gevraagd of hij ja dan neen een officiële aanvraag had ingediend voor het bekomen van een paspoort. Gevraagd of hij daarvan een bewijs kon neerleggen, een ontvangstbewijs of nummer, antwoordde verzoeker niet dat hij zoiets niet in zijn bezit had, maar wel dat hij zo een bewijs niet bij had. Gevraagd waar het dan was, repliceerde hij dat als hij het zou vinden, hij het via zijn raadsman aan de Commissaris-generaal zou overmaken (notities CGVS, p.2-4). Hieruit blijkt dus ontegensprekelijk dat verzoeker had verklaard dat hij van de ambassade wel degelijk een officieel stuk had ontvangen ter bevestiging van zijn aanvraag. Tot op heden werd er evenwel niets voorgelegd.”* Dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tegensprekt wat betreft het al dan niet hebben kunnen aanvragen van een nieuw paspoort bij de Pakistaanse ambassade in België, doet eens te meer afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid en is indicatief voor het gebrek aan medewerking in haar hoofde.

Verder merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat de verzoekende partij haar huwelijk niet op precieze wijze in de tijd wist te situeren, dat zij geen originele stukken voorlegt ter staving van haar huwelijk, dat er uit de voorgelegde foto's van hide-outs niet kan worden opgemaakt dat deze zich op de gronden van de verzoekende partij bevinden en dat de verzoekende partij evenmin enig stuk voorlegt ter staving van de klacht die haar moeder zou hebben ingediend:

"Ten vijfde kan het CGVS opmerken dat u van uw zogenaamde echte huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoons (tweeling) geen origineel exemplaar neerlegt, doch enkel een USB stick met deze documenten daarop. Daarbij valt het op dat u gevraagd naar uw huwelijksdatum u zelfs niet het jaar van uw huwelijk kon geven (zie nota's CGVS p.8). Dat u wel het origineel van een zogenaamde valse huwelijksakte bij hebt en van uw echte huwelijksakte enkel een versie op een USB stick waarbij u zelfs geen idee hebt van de huwelijksdatum, doet zelfs hier vermoeden dat u niet de waarheid spreekt over uw huwelijkse status. U zegt dat u verschillende zaken (ICT, fotoshop, motorverhuur,...) had in de bazar (zie nota's CGVS p.13 en 14). Dit is bijzonder want uit uw visumaanvraag voor Nederland in 2018 kan worden opgemaakt dat u voor Sialkot Airport Services werkt, zoals blijkt uit de visumaanvraag waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. In elk geval merkt het CGVS ook hier op dat u van uw zaken in de bazar geen stukken kan voorleggen. Uw gebrek aan stukken blijkt ook bij uw verklaring dat u van de grensstreek tussen Pakistan en India komt en u zegt dat het Pakistaanse leger 'hide-outs' inrichtte op gronden van u. U legt foto's neer op een USB stick waarop inderdaad een soort van 'hideouts' te zien zijn, maar nergens kan worden opgemaakt dat deze stukken grond van u zijn. U geeft aan dat u eigendomsakten zou toevoegen aan uw dossier (zie nota's CGVS p.14), maar het CGVS heeft tot dusver nog geen stukken ontvangen. En ten slotte zegt u dat uw moeder in Pakistan na uw verdwijning een klacht indiende bij de politie (zie nota's CGVS p.12 en 18), maar hiervan kan u evenmin iets neerleggen."

Waar de verzoekende partij dienaangaande in haar verzoekschrift stelt dat de vrouw bij wie zij in het Verenigd Koninkrijk verbleef, haar documenten heeft afgenomen, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat dit een blote *post factum*-bewering betreft. Waar zij verder stelt bij haar vlucht weinig tijd gehad te hebben om documenten mee te nemen, dient erop gewezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in april 2019 kon ontsnappen aan het trainingskamp van de Mujahedeem, dat zij pas in oktober 2019 Pakistan verliet en dat zij in de tussentijd ondergedoken leefde bij een vriend van haar vader. Aldus kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de verzoekende partij niet in de mogelijkheid was om originele documenten ter staving van haar verzoek om internationale bescherming mee te nemen. De verzoekende partij maakt overigens geenszins aannemelijk dat zij na haar aankomst in Europa niet de mogelijkheid had om documenten te laten bezorgen. Zij verklaart immers nog contact te hebben met haar familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit het door de verzoekende partij opgegeven Facebookprofiel blijkt dat zij ook nog contact heeft met mensen in Pakistan (zie nota met opmerkingen, bijlage). Dat de verzoekende partij ondergedoken leefde voorafgaand aan haar vertrek uit Pakistan, wordt daarenboven ondermijnd waar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet in staat bleek te zijn de stad te benoemen waar zij ondergedoken was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Waar de verzoekende partij wijst op de documenten die door haar advocaat per e-mail aan het CGVS werden bezorgd, repliceert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt: *"Verweerder merkt op dat de video's die werden doorgestuurd niet kunnen worden bekeken daar er een foutmelding wordt gegeven bij de opening ervan (zie ook mail van 8 juni 2021 in het administratief dossier) maar afgaande uit de beschrijving in de mail gaan de foto's en de videofragmenten over hetzelfde, zijnde beeldmateriaal van het legerkamp (de 'hideouts') op verzoeker zijn beweerde land. Verweerder wijst er vooreerst op dat foto's van de 'hideouts' al door verzoeker werden neergelegd op een usb-stick en ook werden vermeld in de bestreden beslissing. Daarnaast stelt verweerder vast dat het beeldmateriaal an sich geenszins bewijst dat de 'hideouts' zich effectief op gronden van verzoeker zouden bevinden. Betreffende de eigendomsakten die per mail werden overgemaakt, merkt verweerder vervolgens op dat het slechts foto's zijn, dat de documenten handmatig werden ingevuld en dat er nergens een officiële stempel opstaat, wat de bewijswaarde ervan relativeert. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat in Pakistan, gezien de heersende corruptie, veel vervalste documenten circuleren. Ook valse eigendomsaktes zijn er veel voorkomend. Zelfs indien er bewijswaarde zou worden gehecht aan de eigendomsakten, repliceert verweerder nog dat dergelijke documenten enkel en alleen eigendomsrecht aantonen, meer niet."* Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift plots beweert dat er omwille van een *"algemene vrees voor de extremisten"* geen proces-verbaal werd opgemaakt van de klacht die haar moeder zou hebben ingediend, repliceert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht dat: *"Betreffende de klacht die verzoeker*

zijn moeder zou hebben ingediend naar aanleiding van zijn beweerde verdwijning, staat in het verzoekschrift vervolgens te lezen dat er in casu geen proces-verbaal werd opgesteld door de politie. Verweerder stelt evenwel vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) had verklaard dat zijn moeder de klacht niet meer heeft (notities CGVS, p.17-18), wat niet overeenstemt met de stelling in het verzoekschrift dat er nooit een proces-verbaal werd opgemaakt.” Dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tegenspreekt met betrekking tot de klacht die haar moeder naar aanleiding van verzoekers verdwijning zou hebben ingediend, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Het voorgaande klemt des te meer daar de verzoekende partij tevens een kopie van een rijbewijs voorlegt (verzoekschrift, stuk 6) waarop wordt vermeld dat zij op een adres in de stad Lahore woont, terwijl de verzoekende partij zelf steeds heeft voorgehouden dat zij altijd in haar regio van herkomst in het district Poonch heeft gewoond (administratief dossier, stuk 7, “verklaring DVZ”, verklaring 10). Hierdoor wordt niet enkel afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van de voorgelegde kopie van haar rijbewijs maar tevens aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen betreffende haar verblijfplaats(en) in haar land van herkomst en bijgevolg tevens aan de geloofwaardigheid van de vluchtmotieven die zij in haar regio van herkomst situeert.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verklaringen van de verzoekende partij over haar verblijf in het trainingskamp van de Mudjahedeen, over haar ontsnapping en over de bezoeken van de Mudjahedeen na deze ontsnapping onaannemelijk en tegenstrijdig zijn: *“Ten zesde verklaarde u dat de Mudjahedeen van Lashkar-e Taiba u tegen uw zin zouden hebben ontvoerd, dat ze u verschillende maanden trainden en u dan naar India zonden. U zou dan zijn ontvlucht omdat u als laatste de grens met India moest oversteken op missie. Gezien de andere personen de grens al over waren, kon u ontvluchten. En na uw vlucht zou u naar huis zijn gekeerd. U zou ook in de periode van training uw familie enkele keren hebben mogen bezoeken. Deze vaststellingen komen weinig aannemelijk over. Indien men u effectief had ontvoerd en tegen uw zin had willen opleiden is de kans klein dat u tijdens de training naar huis mocht om uw familie te bezoeken, laat staan dat u als laatste de grens met India mocht oversteken tijdens een belangrijke missie. Dat u uit uzelf na het ontsnappen dan ook nog naar huis keerde maakt uw verklaringen volledig ongeloofwaardig, minstens in het licht van de hierboven vastgestelde andere ongeloofwaardige verklaringen in uw verzoek om internationale bescherming. Ten slotte verwijst het CGVS nog naar tegenstrijdige verklaringen inzake de Mudjahedeen. U stelde bij de DVZ bij het invullen van de ‘vragenlijst CGVS’ dat de Mudjahedeen uw familie drie keer bezocht nadat u Pakistan had verlaten (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat de Mudjahedeen uw familie drie keer benaderde, zijnde één keer voordat u Pakistan had verlaten en twee keer nadat u Pakistan had verlaten (zie nota’s CGVS p.19).”*

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, hetgeen evenwel geenszins volstaat teneinde *in concreto* een ander licht te werpen op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Als zodanig blijven deze motieven onverminderd overeind. De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekende partij verklaarde dat zij tegen haar zin diende deel te nemen aan de trainingen van de Mudjahedeen en hiermee pas instemde nadat haar familie werd bedreigd, zodat zij bezwaarlijk als een betrouwbare rekrut voor de Mudjahedeen kan worden beschouwd, hetgeen de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas eens te meer ondermijnt. Ondanks de bewering van de verzoekende partij dat zij gedurende drie à vier maanden in het trainingskamp verbleef, was zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanvankelijk niet in staat om namen te geven van de aanwezigen in dit kamp en gaf zij na aandringen van de *protection officer* enkel twee namen van personen die zij nooit ontmoette (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Deze gebrekkige kennis in hoofde van de verzoekende partij komt allerminst doorleefd voor en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden ontvoering door de Mudjahedeen en haar verblijf in hun trainingskamp. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat er tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken sprake was van een verkeerde vertaling, dient vastgesteld dat de verzoekende partij noch tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS melding maakte van vertaalfouten in de vragenlijst. Nochtans werd deze vragenlijst haar in het Urdu voorgelezen, bevestigde zij middels haar handtekening dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen, kreeg zij er een kopie van mee en had zij ruimschoots de tijd om voorafgaand aan haar persoonlijk onderhoud op het CGVS de inhoud ervan te verifiëren. *Post factum* na confrontatie met de bestreden beslissing in onderhavig verzoekschrift opwerpen dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een vertaalfout werd gemaakt, is dan ook allerminst ernstig.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog wijst op de dood van ene G.A. die lid was “van het VKPNP” en aanvoert dat de politie hier niets aan doet zodat zij in haar persoonlijke situatie ook niet kan rekenen op de steun van de overheid om haar te beschermen tegen de extremistische groeperingen, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk wordt bedreigd door extremistische groeperingen en/of dat haar persoonlijke situatie anderszins vergelijkbaar is met die van G.A., waaromtrent zij overigens geen enkel objectief stuk voorlegt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat thans vanuit België actief is op sociale media, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in de hiervoor aangehaalde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: “*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van*

de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In de voorbije jaren vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio kan dan ook bestempeld worden als de meest stabiele in Pakistan. De situatie aan de Pakistaans-Indiase grens intensifieerde echter wel. Niettegenstaande Pakistan en India eind mei 2018 een staakt-het-vuren afkondigden vonden er nog steeds grensoverschrijdende aanvallen plaats. Nadat in februari 2019 een zelfmoordaanslag plaatsvond waarbij 42 Indische soldaten stierven, stegen de spanningen tussen Pakistan en India en werd een toename in militaire activiteiten en incidenten aan de grens gerapporteerd, waarbij ook burgerslachtoffers vielen te betreuren. Deze trend zette zich verder in 2020, met een intensifiëring van het aantal grensoverschrijdende incidenten. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

In de regio Gilgit-Baltistan vonden weinig tot geen incidenten plaats binnen de rapporteringsperiode.

De bombardementen aan de grens zorgden in 2019 voor een tijdelijke interne ontheemding.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uw gebrek aan geloofwaardige verklaringen en documenten stelt het CGVS zelfs in de onmogelijkheid om in te schatten wanneer u uw regio van herkomst en Pakistan verliet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In zijn nota met opmerkingen stelt de commissaris-generaal bovendien terecht als volgt:

"Voor zover het adres op het neergelegde rijbewijs zou wijzen op een eventueel verblijf in Lahore in de provincie Punjab, voegt verweerder ondergeschikt en volledigheidshalve nog de analyse toe van de veiligheidssituatie aldaar, gebaseerd op het EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing:

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was

van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er in de bestreden beslissing geen motivering werd opgenomen, repliceert de commissaris-generaal, mede gelet op het voorgaande, in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

"2.5 Waar de Commissaris-generaal wordt verweten dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt verweerder dat de bewering van verzoekende partij feitelijke grondslag mist. De Commissaris-generaal heeft immers op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn."

Voor het overige brengt de verzoekende partij geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing) onjuist en/of achterhaald zou zijn. Aldus werpt zij geen ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen geciteerde analyses. Deze analyses vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS